

Arrest

nr. X van 12 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Taliban, en daarnaast de vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan problemen te krijgen omdat hij hier in België in een kerk heeft verbleven.

Verzoekers tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 149 032 van 2 juli 2015 omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is en hij in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: brieven van de Open School voor Volwassenen Antwerpen d.d. 17 november 2015 en 18 november 2015, drie inschrijvingsformulieren van de Open School Antwerpen, een document van het Huis van het Nederlands Antwerpen met informatie betreffende zijn identiteit en welke cursussen hij volgde, een attest van de Open School Antwerpen d.d. 17 september 2015, een document van het Huis van het Nederlands Antwerpen d.d. 13 november 2014 dat vermeldt dat hij op de wachtlijst staat, drie deelcertificaten, een usb-stick en een brief van zijn advocaat d.d. 23 november 2015.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 149 032 van 2 juli 2015 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor

vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers algemene en veeleer theoretische uiteenzetting omtrent de verhouding tussen de lokale rechtspraak enerzijds en nationale of sharia rechtspraak anderzijds doet geen afbreuk aan en wijzigt niets aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker noch in verband met zijn verblijf in de kerk, noch in verband met de eventuele verspreiding van beeldmateriaal in Afghanistan, en evenmin in verband met de problemen die hiervan het gevolg zouden zijn, ook maar enig begin van bewijs neerlegt. Verzoeker beweert daarenboven zeer algemeen dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat het verblijf in een kerk niet strafbaar is in Afghanistan, doch hij brengt zelf geen concrete en objectieve informatie aan waaruit zou blijken dat in Afghanistan, volgens het Islamitisch recht dan wel het gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk wel degelijk verboden zou zijn.

In de mate verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn, zoals verzoeker, en stelt aldus tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker, gelet ook op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn relaas, in gebreke blijft.

Verzoeker bekritiseert voorts zeer algemeen, doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de verschillende concrete en pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing op grond waarvan wordt geoordeeld dat hij, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, zoals eerder ook al door de Raad werd vastgesteld bij voormeld arrest. Verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal heeft nagelaten rekening te houden met de 'nieuwe' uitspraak van de minister van Migratie van Afghanistan over terugkeerders naar Kabul, mist feitelijke grondslag en elke ernst, gelet op de overweging in de bestreden waar in dit verband het volgende wordt gesteld: "Betreffende de internetlink naar een krantenartikel in de brief van uw advocaat die uw advocaat aanhaalt als reden waarom er voor u geen intern vluchtalternatief in Kabul zou zijn, moet worden opgemerkt dat in dit artikel de Afghaanse Minister van Migratie zegt dat Afghanen die afkomstig zijn van andere provincies maar naar Kabul worden teruggestuurd, teruggestuurd zullen worden naar Europa. Hieromtrent benadrukt het CGVS dat het verwijzen naar een schrijven van een Afghaanse minister op zich niet volstaat om aan te tonen dat u zich niet langer toegang zou kunnen verschaffen tot de stad Kabul. Bovendien dateert dit artikel van 21 februari 2015. Indien de Afghaanse minister van Migratie inderdaad de daad bij het woord zou hebben gevoegd, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het CGVS hiervan op de hoogte zou zijn en/of dat u dit kan staven aan de hand van recentere berichtgeving." Noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, noch uit de informatie waar verzoeker in zijn verzoekschrift naar verwijst, blijkt dat de situatie in de Afghaanse hoofdstad actueel van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering

of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 juni 2016, voert verzoekende partij vooreerst aan dat zij reeds in België is sedert 2009 en dat een intern vestigingsalternatief in Kabul voor haar onmogelijk is zoals ook wordt aangegeven door verschillende rapporten. Zij wijst op een tekort aan huisvesting, opvang, het grote aantal werklozen en de vele zelfmoordaanslagen die niet te onderschatten zijn. Voorts wijst zij erop dat zij analfabeet is en dat het niet is omdat zij een smartphone heeft dat zij geletterd is of dat zij deze smartphone volledig kan beheren of dat zij hoger opgeleid is. Volgens verzoekende partij blijkt dit tevens uit de vaststelling dat zij tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk werkte als slager een beroep dat in Afghanistan wordt uitgevoerd door lager geschoolde personen.

In de mate verzoekende partij stelt dat er in haar hoofde geen intern vestigingsalternatief is dient vooreerst vastgesteld te worden dat *“Verzoekers tweede asielaanvraag werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 149 032 van 2 juli 2015 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en hij in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.”* Verzoekende partij ontkent dit niet. Concreet wordt in voornoemd arrest het volgende gesteld: *“Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening*

gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat een vestigingsalternatief blijkens de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk is indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt evenwel dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaalen gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § § 96 en 97). Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul-stad d.d. 26 september 2014), blijkt dat Kabul aan deze algemene voorwaarden voldoet.

Waar verzoeker betoogt dat de socio-economische omstandigheden niet werden onderzocht, kan worden vastgesteld dat verzoeker zelf nalaat concreet aan te tonen dat hij bij een hervestiging te Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij op zich een schending uitmaken van artikel 3 EVRM of dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. (...) De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Verzoeker kan immers zijn profiel van ongeschoolde analfabeet niet aannemelijk maken. Verzoeker stelt dat hij in Afghanistan nooit naar school ging en bijgevolg een ongeletterd/analfabeet persoon is (stuk 11, gehoorverslag, p. 3, 12; stuk 5, gehoorverslag, p. 3-4), maar uit zijn verklaringen bleek dat hij over 2 gsm toestellen, waarvan 1 smartphone, beschikt, en hij hiervan gebruik maakt om berichten te sturen en toegang te hebben tot zijn Facebookaccount (stuk 5, gehoorverslag, p. 4-5, 7-8). Het argument dat verzoeker vervolgens niet in staat zou zijn in te loggen op zijn Facebookaccount, hiervoor regelmatig de hulp van vrienden zou inroepen, en zelf enkel foto's op zijn profiel zou gepost hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 4-5, 7-8), kan niet overtuigen om aan te tonen dat hij wel degelijk ongeletterd zou zijn. Verzoeker legt desbetreffend immers zeer vage en zelfs incoherente verklaringen af. In het gehoorverslag werd dienaangaande het volgende opgetekend:

"(...) Hebt u nog contact met mensen in UK? Soms bel ik hen via telefoon, sommige van mijn vrienden. Naast telefoon, nog op andere manieren? Neen. Email? Neen, heb ik niet. Facebook? Ja dat heb ik en we spreken ook soms via Fiber/Skype. Dan hebt u toch ook een e-mailadres als u Facebook account hebt? Ik weet niet, vriend helpt me. Meneer, we gaan toch niet zo beginnen. Als je facebook account hebt en Fiber dan moet je toch e-mail hebben ook? Ik ben niet geletterd. Vriend helpt me...[Na enige tijd] Ik gebruik niet veel. Ik heb wat foto's op gsm, zet enkel foto's op. Zet u die foto's zelf op? Ja via mijn gsm. Dan moet u toch kunne inlogge op Facebook account? Ik heb internet thuis, dan staat altijd open, maar als ik problemen heb stuur ik vriend bericht en dan opent hij voor mij. Je kan dus zelf berichten sturen, maar dan kan je niet op eigen Facebook account inloggen? Ik zend geen berichten, maar thuis zijn er mensen bij mij, en dan zeg ik hen en dan schrijven ze en openen ze de pagina(...)". Uit zijn verklaringen kan duidelijk worden afgeleid dat hij zijn geletterdheid tracht te verhullen en zijn verklaringen telkenmale aanpast wanneer hij merkt dat ze niet stroken met de door hem beweerde ongeletterdheid. Overigens betwist verzoeker niet dat hij in het Verenigd Koninkrijk in een winkel/slagerij werkte en duidt zijn handtekening die hij op verscheidene documenten, aanwezig in het administratief dossier, plaatste niet op analfabetisme of ongeletterdheid in zijn hoofd. Voor zover verzoeker aangeeft dat hij had moeten worden geconfronteerd met de instellingen op zijn Facebookprofiel, merkt de Raad op dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij weet wat er op zijn eigen Facebookaccount te lezen valt. De procedure voor de commissaris-generaal is overigens geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en er is geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal de verplichting oplegt de betrokkene op voorhand te confronteren met de vaststellingen en de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal gedane vaststellingen, maar in casu niet overtuigt.

Daargelaten dat kan worden aangenomen dat wat op Facebook wordt gesteld mogelijks ingegeven is teneinde anderen te imponeren, moet er gelet op wat voorafgaat ook aangenomen worden dat verzoeker, wel degelijk scholing heeft genoten en geenszins analfabeet is. Overigens verklaarde verzoeker dat hij zowel het Pashtou en een klein beetje Engels machtig is (stuk 11, gehoorverslag, p. 3). Verzoeker betwist dat hij zijn ervaring in de slagerij kan toepassen in Kabul, maar toont niet aan waarom dit het geval is. Hij stelt weliswaar dat een slagerij in Kabul iets helemaal anders is dan een slagerij in Manchester, maar brengt geen enkel element aan waaruit blijkt waarin het verschil dan wel zou bestaan en waarom hij hierdoor niet tewerkgesteld kan worden in Kabul. De Raad ziet niet in hoe het artikel uit

MO Magazine waarin iemand geciteerd wordt stellende dat hij met zijn beroep van loodgieter en de desbetreffende opleiding niets is in Afghanistan, afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn familie, met wie hij nog regelmatig contact heeft, voldoende middelen ter beschikking heeft. Zo gaf verzoeker aan dat zijn oom langs moederskant, die een eigen benzinstation heeft, 12.000 dollar ophoestte om zijn reis naar Europa te bekostigen (stuk 11, gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, p. 7-8), en stelde hij dat zijn familieleden nog steeds financieel draagkrachtig zijn, dat zij genoeg inkomsten hebben om zichzelf te onderhouden en dat ze hem daarvoor niet nodig hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 6-7).

Waar verzoeker erop wijst dat het gegeven dat zijn oom financiële middelen had ten tijde van zijn vertre geen zich biedt op de huidige financiële situatie van zijn oom, stelt de Raad vast dat verzoeker er zelf in zijn gehoor van 10 oktober 2014 nog stelde dat zijn oom financieel beter af is en een goede business heeft. Verzoeker bevestigde aldus zelf tijdens zijn gehoor dat er geen wijzigingen zijn in de financiële situatie van zijn oom (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Dit gegeven alleen toont aan dat verzoeker, voor zover dit zou nodig zijn, een financiële terugvalpositie heeft waarop hij kan bogen.(...)”

In de mate verzoekende partij stelt dat een intern vestigingsalternatief in Kabul voor haar onmogelijk is zoals ook wordt aangegeven door verschillende rapporten en zij ook wijst op de vele zelfmoordaanlagen die niet te onderschatten zijn, en zij poneert dat zij analfabeet is en dat het niet is omdat zij een smartphone heeft dat zij geletterd is of dat zij deze smartphone volledig kan beheren of dat zij hoger opgeleid is en dat dit tevens uit de vaststelling blijkt dat zij tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk werkte als slager een beroep die in Afghanistan wordt uitgevoerd door lager geschoolde personen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij in wezen niet verder komt dan een herhaling van haar reeds beoordeelde relaas zoals blijkt uit het arrest nr. 149 032 van 2 juli 2015. Verzoekende partij toont niet met concrete op haar betrekking hebbende elementen aan dat de situatie voor haar thans anders is dan ten tijde van de beoordeling door de Raad in juli 2015. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekende partij verwijst naar een algemene situatie, doch laat na die situatie op haar persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij reeds in België is sedert 2009, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 juni 2016 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS